

Mauleverergåtan

(THE MAULEVER MURDERS)

A. C. FOX-DAVIES

FÖRSTA KAPITLET.

Miss Vivienne Vane.

Två herrar sitta i Hyde Park och talar politiskt. Liksom de hade gjort övernatt eljest, där de varit sedan de intogs lunch tillsammans hos White. De hade diskuterat hvarje möjlig förveckling, som kunde förutses på den engelska politikens horisont; ty den äldre af de två hade varit ambassadör. Han var en man, som hade varit med och sett och utträtt mycket, och därför, om inte af andra skäl, var den enda sak, han afskydde att tala om, hans eget verksamhetsfält. Han skulle ha föredragit att icke säga någonting. Men den yngre var talträngd i detta ämne, med envisheten hos dem, som tror att de för ett bevis på belevethet att begripliga samtal till saker, som ligger inom området för den andra partens verksamhet. Med en yrkeskamrat talar han om och om igen om sin "verkstad", men den på person af annat yrke är detta just det ämne, som handteraren afskyr. Den äldre herrn försöker åter i tyndnad. Om en student synes en scharlakansröd föräddare, trafiken stoppas, så att det blir möjligt för det kungliga ekipaget att slippa fram, och de båda herrarna stodo med blodade huvuden, i det drotsningen äkte förbi.

Knappt var körtfärdigen satt i gång igen, då åter något tilldrog sig de båda herrarnas uppmärksamhet. Tillräckligt nära för att draga nytta af den öppning i vägnäringslinjen, genom hvilken drotsningen åkt, men på samma gång tillräckligt långt efter för att icke bli misstänkt för något försök att vilja synas höra till sällskapet, följde ett ekipage, tillräckligt ändt i de minsta enklihet.

De fyra skickliga hästarna, som dansade fram, skulle ha väckt tillräcklig uppmärksamhet ändå, även om det icke varit allmänt känt, att de vore det finaste ekipaget, som någonsin varit i London under några säsonger. Vagnen hade åttioallra passagerare förutom de två betjarna i hvita och röda livrér; men på knuckelben satt ensam en vacker kvinna, anmärkningsvärd i synnerhet för sitt glansande, rödbröna hår och sin sötta toalet. Hon skötte sitt spän i vägnäringslinjen med förvånansvärd skicklighet under allt annat än lätta förhållanden.

Den yngre af de båda herrarna lyfte på hatten för henne och blev igen kämd.

"Hvem är det där, Alan?" frågade den äldre. "När man är borta från England så mycket som jag, blir man främmande för de nya skönhetserna."

"Ja, vet du, upprigtigt sagt, är hon en gata. Hvem hon är eller hvad hon är, har ingen annu lyckats verkligt utforska. Jag kan inte upplysa dig om mer, än hvad du redan kan gissa. Hon är en formogen, vacker kvinna och anses höra till den allra finaste deminodden. Men på samma gång är hon en liten dam med mycket bestämda åsikter och en, som man inte osträffat sig nära friheter mot. Unga lord Salford — men den här är allt vad jag vill säga — visade sig en smula för mycket öfvermodig mot henne för en eller två månader sedan, men det lät honom omgälla, och det grundligt ändå."

"Hvad gjorde han då?"

"Å, han skref ett bref till henne, utan att bry sig om formellheten att först låta presentera sig, och i detta bref antog han litet för mycket såsom redan på förhand beviljat."

"Nå, på hvad sätt lät hon honom omgälla det?"

"Hon hotade helt enkelt att stanna honom för brutet äktenskapslöfte. Hon visste visserligen, som hon sade, att hon icke hade stor utsikt att få honom färdig, men hon ansåg hans bref som ett så intressant bevismedel, att det vore stort synd att beröva pressen ett berättigt tillfälle att offentliggöra de — hon visste, att man tyckte om stora namn, sade hon."

"Hur gick det sedan?"

"Jo, som ett alternativ, för att undvika skamning, släde hon honom en offentlig utskrift i annonsafdelningen af Morning Post. Han skickade henne en ursäkt, undertecknad 'Privat', och en check på femhundra pund, men fick då tillbaka med omgående post, på samma gång hon lät honom förstå, att hon i allmänhet endast behöfde fyrtyttia timmar för att fatta ett öryggligt beslut. Detta bref var synnerligen karaktäristiskt för den unga damen."

"Jag förmodar han gaf den begärda ursakten?"

"Ja, han skref till henne och inneslöt ett bref till Morning Post med begärda ursakten, ordentligt undertecknad, samt annonseringskostnaden, och det lät för mycket såsom redan på förhand beviljat."

"Nå, på hvad sätt lät hon honom omgälla det?"

"Hon hotade helt enkelt att stanna honom för brutet äktenskapslöfte. Hon visste visserligen, som hon sade, att hon icke hade stor utsikt att få honom färdig, men hon ansåg hans bref som ett så intressant bevismedel, att det vore stort synd att beröva pressen ett berättigt tillfälle att offentliggöra de — hon visste, att man tyckte om stora namn, sade hon."

"Hur gick det sedan?"

"Jo, som ett alternativ, för att undvika skamning, släde hon honom en offentlig utskrift i annonsafdelningen af Morning Post. Han skickade henne en ursäkt, undertecknad 'Privat', och en check på femhundra pund, men fick då tillbaka med omgående post, på samma gång hon lät honom förstå, att hon i allmänhet endast behöfde fyrtyttia timmar för att fatta ett öryggligt beslut. Detta bref var synnerligen karaktäristiskt för den unga damen."

"Jag förmodar han gaf den begärda ursakten?"

"Ja, han skref till henne och inneslöt ett bref till Morning Post med begärda ursakten, ordentligt undertecknad, samt annonseringskostnaden, och det lät för mycket såsom redan på förhand beviljat."

"Nå, på hvad sätt lät hon honom omgälla det?"

"Hon hotade helt enkelt att stanna honom för brutet äktenskapslöfte. Hon visste visserligen, som hon sade, att hon icke hade stor utsikt att få honom färdig, men hon ansåg hans bref som ett så intressant bevismedel, att det vore stort synd att beröva pressen ett berättigt tillfälle att offentliggöra de — hon visste, att man tyckte om stora namn, sade hon."

"Hur gick det sedan?"

"Jo, som ett alternativ, för att undvika skamning, släde hon honom en offentlig utskrift i annonsafdelningen af Morning Post. Han skickade henne en ursäkt, undertecknad 'Privat', och en check på femhundra pund, men fick då tillbaka med omgående post, på samma gång hon lät honom förstå, att hon i allmänhet endast behöfde fyrtyttia timmar för att fatta ett öryggligt beslut. Detta bref var synnerligen karaktäristiskt för den unga damen."

"Jag förmodar han gaf den begärda ursakten?"

"Ja, han skref till henne och inneslöt ett bref till Morning Post med begärda ursakten, ordentligt undertecknad, samt annonseringskostnaden, och det lät för mycket såsom redan på förhand beviljat."

"Nå, på hvad sätt lät hon honom omgälla det?"

"Hon hotade helt enkelt att stanna honom för brutet äktenskapslöfte. Hon visste visserligen, som hon sade, att hon icke hade stor utsikt att få honom färdig, men hon ansåg hans bref som ett så intressant bevismedel, att det vore stort synd att beröva pressen ett berättigt tillfälle att offentliggöra de — hon visste, att man tyckte om stora namn, sade hon."

"Hur gick det sedan?"

"Jo, som ett alternativ, för att undvika skamning, släde hon honom en offentlig utskrift i annonsafdelningen af Morning Post. Han skickade henne en ursäkt, undertecknad 'Privat', och en check på femhundra pund, men fick då tillbaka med omgående post, på samma gång hon lät honom förstå, att hon i allmänhet endast behöfde fyrtyttia timmar för att fatta ett öryggligt beslut. Detta bref var synnerligen karaktäristiskt för den unga damen."

"Jag förmodar han gaf den begärda ursakten?"

"Ja, han skref till henne och inneslöt ett bref till Morning Post med begärda ursakten, ordentligt undertecknad, samt annonseringskostnaden, och det lät för mycket såsom redan på förhand beviljat."

"Nå, på hvad sätt lät hon honom omgälla det?"

"Hon hotade helt enkelt att stanna honom för brutet äktenskapslöfte. Hon visste visserligen, som hon sade, att hon icke hade stor utsikt att få honom färdig, men hon ansåg hans bref som ett så intressant bevismedel, att det vore stort synd att beröva pressen ett berättigt tillfälle att offentliggöra de — hon visste, att man tyckte om stora namn, sade hon."

"Hur gick det sedan?"

"Jo, som ett alternativ, för att undvika skamning, släde hon honom en offentlig utskrift i annonsafdelningen af Morning Post. Han skickade henne en ursäkt, undertecknad 'Privat', och en check på femhundra pund, men fick då tillbaka med omgående post, på samma gång hon lät honom förstå, att hon i allmänhet endast behöfde fyrtyttia timmar för att fatta ett öryggligt beslut. Detta bref var synnerligen karaktäristiskt för den unga damen."

hon talar äfven på flytande som möjligt franska, ryska och tyska. Jag har provat henne i danska, spanska och grekiska, och hon visade sig mer än jämngod med mig i dessa språk; men så är jag då inte själf så särdeles hemma i dessa särskilda tungomål. Och för att sätta kronan på verket har hon det grannaste, mest glänsande röda hår jag någonsin sett. Det är värdt att gå en mil för att få se det."

"Och så därtill alla dygder, äfven den att inte vara för dygdtig!"

"Tempest, du skulle bli en utmärkt domare, du är så skicklig i att 'slå thop' hvad som förekommit i målet."

"Ja visst: 'tron är substansen i det man hoppas på', och jag förmodar, att hvarje jurist blickar framåt mot 'substansen' i de juridiska körttygerna."

"Nå, säg mig nu, om jag får mig att åta middag tillsammans med den unga damen, vill du sedan ta henne med dig ut?"

"Ja visst, med största nöje."

"Det är bra, mot oss då på Prince klockan sju."

De båda herrarna skildes åt om en stund för att kläda sig. Ashley Tempest vände om till sina rum vid New Square, Lincoln Inn, och Herbert Mauleverer, hans förtrognaste vän, fortsatte till sin bostad vid Jernyn Street. Tempest var den bland de jemna advokaterna, som hade mest att göra. Han hade aldrig brytt sig om att icke bli det, och som han var en utomordentligt skicklig advokat, gjorde han sig en anseende i likhet.

Mauleverer var en yngre son i en adlig familj och lyckades på ett förvånansvärdt sätt njuta af lifvet och göra ingenting med en inkomst af 500 pund om året. Absolut fri från allt slags årelystnad, syntes hans förtrognaste göra vara att förkunna sin förtrognaste bekant med sina många vänner. En årelystnad, som såsom alla många vänner erkände, var han i allfall inte, med hvilken en kvinna kunde göra hvad som helst. Om ett par timmar träffades de båda vännerna på Prince, och Tempest presenterades för miss Vivienne Vane. Han erkände genast för sig själv, att Herbert Mauleverer icke i något af sina yttre drag var den unga damen, men i minsta grad öfverfördigt. Vivienne Vane var den vackraste kvinnan han någonsin sett. Men Mauleverer hade icke på minsta sätt antyt henne i synen, och det hade varit omöjligt, äfven om han försökt, att ge en föreställning om det diaboliska, som fransmannen så, som var en ingående del i miss Vannes egendomliga och invecklade karaktär. Tempest gjorde tydligen ett godt intryck på henne, och hon gjorde icke den minsta invändning mot att han i stället för Mauleverer skulle bli hennes sällskap på Gaiety-teatern och till sällskap. Hon syntes till och med, då förslaget blifvit framtäligt, själf undervärda denna anordning.

Det kunde icke förvåna, att en man och en kvinna af värld, båda i hög grad tilldragande i en massa andrars minne och kvinnors ögon och båda med lysande intelligens, fort öfvergingo från den konventionella ställningen af blott och bart bekanta till ett förtroende och intimare förhållande. Under mellanakterna antog deras konversation den förtroliga ton, till hvilken människor, som sympatisera med hvarandra, så lätt öfvergå, och innan de skildes åt på aftenen, då Tempest hjälpte henne upp i den fina, bekväma kupa, som väntade för att föra henne från Savoy, hade de redan lärt sig beträffande hvarandras samt gamla och nya saker.

Tempest skakade på huvudet af alla åsaker, som hvar för sig erbjödo honom sina tjänster, och gick till fots hem, uppfyllt af en känsla af välbehållande. Han hade njutit af sin plikt.

Minnet af den synnerligen utsökta supén och möjligheten af hans sällskap trängde sig ofta på honom under lopet af följande dag. På aftenen bevisade han en stor och högtidlig middagssupé och kunde icke låta bli att öppnighet göra jämförelser mellan denna aften och den föregående. Den sprittande glada och lifliga dam af en viss ålder, som han förde till bordet, hann honom något distrahera. Hon anförmodade efteråt vardagen, att hon hade känt sig mycket besviken i fråga om den berömda mr. Tempest.

Tempest tyckte och lutade sig intill henne. "Var det inte bättre än att gå hem?"

"Hvad jag tycker om, det är A, det är helt enkelt gudomligt! Hvarför har jag inte gjort det fört? Jag känner mig som ett barn, som är ute på en glad tillställning. A, ni underbara flickor! Och jag så mycket, att jag var trött och färdig att gå hem och lägga mig!"

Tempest öppnade munnen till ett svar, men sade ingenting och körde på. Hans ögonbryn drogos ihop till en rynkning under den åstundande möten. Han hade hastigt kommit till en slutsats, och dess plösiglighet var litet skrämmande, änskott han viste, att ingen återgång nu kunde komma fråga. Han vågade skälen för och emot, men han visste på förhand, att de förra segrade. Om en stund minskade han farten och vände sig till flickan.

"En ganska lifvad utfärd det här, inte sant? Jag skulle gärna vilja göra om den. Ni är den bästa kamrat jag någonsin träffat på. Vill ni gifra er med mig?"

Hon ryckte till och blickade upp i hans ansikte, men det var med spänd uppmärksamhet vänt mot den raka landvägen framför dem, och hon kunde ej se hans ögon.

"Hvad ser jag, mister Tempest?" sade hon.

"Det riktigt gläder mig, att jag träffade er hemma", sade Tempest. "Så vill ni ha förbarmande med en stackars karl, som nästan blifvit ihjälfräskad."

Hon log.

"Är ni denna stackars karl? Nå, hvad skall jag göra?"

"Har ni lust att följa med till Savoy igen och se, om man kan öfverträffa supén i går afton?"

"Min bästa mitter Tempest, jag är nyss hemkommen. Jag har redan ätit middag ute."

"Det gör ingenting, det har jag också. Kom med."

Hon tyckte, betraktade honom och log igen.

"Må ske då!"

Hon höll ut armarna, han hjälpte henne på med kappan, och man gick utför trapporna.

"Men hvad kunde då förmå er att uppsöka mig?" frågade hon, då de suto i en drosk.

"Så jag er inte nyss, att jag blifvit ihjälfräskad? Jag har varit på en öhygglig middag. Jag ville till en början inte gå, ty jag hatar sådana där middagssupéer. Maten var uselt lagad, och alldeles för mycket mat var det också, och jag hade en ryelig dam att föra till bordet, hon pratade om de trivialaste saker och frågade mig om mina mål. Och under hela tiden tänkte jag på den förtrognaste lilla supén jag njöt af i går afton. Kontrasten var för mycket skarp. Jag kände, att ingenting annat än att gå och hämta er och gå er med ut på en ny supé kunde ställa saken till rätta igen."

"Vet ni, vi två är då riktigt toka! Här ha vi båda nyss slutat en oerhörd middag, som vi båda funno alldeles för svår, och så ge vi oss ändå i väg för att supera. Jag är rädd för att ni inte är mycket konsekvent."

"Jo, det är jag verkligen. Jag är den konsekventaste människa jag känner. Nu är vi framme!"

Tempest var en af de män, som kvinnor kunna lita på att utträtta saker och ting. Han valde det bord som själf skulle ha valt; han satte henne i den bästa ställning, och hon lutade sig tillbaka på stolen och kände sig fullkomligt säker på, att supén skulle bli alldeles som den borde vara. Intet af mera karaktäristiskt för en man än det sätt, hvorpå han tar en kvinna med sig ut till middag eller supé.

Supén var alldeles som den borde vara, och då Tempest tog upp klockan och sade: "stängningsdags — vi måste gå", hade båda funnit hvarandras vara ett till och med angenämare sällskap än aftenen fört. De gingo ut sakta, och Tempest tänkte en elgarrett.

"Hvilken härlig natt!" sade hon. "Så varmt det är, det är riktigt skönt att sitta inomhus!"

"Låt bli att gå in! Är ni upplagd för en automobilfärd?"

"I natt? Så häg, dags!"

"Basta tiden", sade Tempest. "Jag lämnar af er vid Russell Square för att byta om kläder och ta på er något varmt, och själf fortsätter jag till garaget, där jag har min automobil, och kommer och hämtar er om en halftimme. Har ni någonsin varit ute och åkt i en snabb automobil med en människansnatt som den här?"

"Alltid!" sade hon, och hennes ögon strålade i gasskenet som ett lyckligt barn.

"Då har ni annu något att lifva för", sade Tempest.

En halftimme därefter satte han henne bekvämt och stoppade om henne varmt i automobil och satte den i sakt gång.

Han körde långsamt genom de äro folkrika gatorna, tills han i det bredare Piccadilly låt vagnen gå litet fortare och på Hammersmith Road, där trafiken nästan hade upphört, ökade på farten allt mer och mer. Flickan sade icke ett ord, men Tempest hade i sitt inre en förmörmelse af att hon njöt af hvarje ögonblick, och vagnen rusade på, tills gatlykorna snart upphörde och de befunno sig mellan väghäckar i det strålände månskenet.

"Nå, hvad tycker ni om det här?" frågade Tempest och lutade sig intill henne. "Var det inte bättre än att gå hem?"

"Hvad jag tycker om, det är A, det är helt enkelt gudomligt! Hvarför har jag inte gjort det fört? Jag känner mig som ett barn, som är ute på en glad tillställning. A, ni underbara flickor! Och jag så mycket, att jag var trött och färdig att gå hem och lägga mig!"

Tempest öppnade munnen till ett svar, men sade ingenting och körde på. Hans ögonbryn drogos ihop till en rynkning under den åstundande möten. Han hade hastigt kommit till en slutsats, och dess plösiglighet var litet skrämmande, änskott han viste, att ingen återgång nu kunde komma fråga. Han vågade skälen för och emot, men han visste på förhand, att de förra segrade. Om en stund minskade han farten och vände sig till flickan.

"En ganska lifvad utfärd det här, inte sant? Jag skulle gärna vilja göra om den. Ni är den bästa kamrat jag någonsin träffat på. Vill ni gifra er med mig?"

Hon ryckte till och blickade upp i hans ansikte, men det var med spänd uppmärksamhet vänt mot den raka landvägen framför dem, och hon kunde ej se hans ögon.

"Hvad ser jag, mister Tempest?" sade hon.

"Det riktigt gläder mig, att jag träffade er hemma", sade Tempest. "Så vill ni ha förbarmande med en stackars karl, som nästan blifvit ihjälfräskad."

Hon log.

"Är ni denna stackars karl? Nå, hvad skall jag göra?"

"Har ni lust att följa med till Savoy igen och se, om man kan öfverträffa supén i går afton?"

"Min bästa mitter Tempest, jag är nyss hemkommen. Jag har redan ätit middag ute."

"Det gör ingenting, det har jag också. Kom med."

Hon tyckte, betraktade honom och log igen.

"Må ske då!"

Hon höll ut armarna, han hjälpte henne på med kappan, och man gick utför trapporna.

"Men hvad kunde då förmå er att uppsöka mig?" frågade hon, då de suto i en drosk.

Farm och hem.

UTROTNING AF VISSA OGRAS.

Ogoras, lejontand och groblad, som växa på farmland, kunna lätt utrotas genom rensningskultur. De båda första ha på ett och samma sätt utrotat groblad och lejontand från sina underjordiska delar. I goda jordbruksregioner, särskildt där en kort cirkulation avgränsas, ser man sällan till dessa ogras, utom där s. k. bokhornsgroblad sås samman med klovverfrö. Man bör tillse att från groblad fritt klovverfrö brukas, i synnerhet då friskörsl af klovver afgränsas.

Ograsens bekämpande af välganter och längs stänglar är ett problem i sig själf. Alla omvända gräs växa gärna på sådana platser och deras fullständiga utrotande är ett rätt svårt. Vanligen betalar det sig ej att försöka fullständig utrotning af sådana lägen, eftersom de ej sprida sig till angrensande åkerjord om denna brukas väl. Allt som behöfs af dessa platser är att förebygga fröproduktion. Detta gäller isynnerhet bokhornsgroblad, som blommar i början på hösten och därpå snart fröar af sig.

En god mjölkko och hur man kan bedöma henne.

Vi skulle säga att en ko är en god ko, om hon producerar tre hundra pounds smörfett eller mera per år under ett antal år, och om hon besitter förmågan att kunna fortplantera sina egenskaper på kalvarna, så att äfven de bli goda mjölkkor. Frågan, som vi här vilja beröra, är, att en sådan ko bedömes genom sin typ och sitt yttre utseende. Vi tro, att så kan ske.

Regeln för bedömandet af en mjölkko kan sammanfattas i korthet. Man ser efter en djup bäl, som är djup genom midten, och lång och bred från sida till sida, men utan uttöfver bakre linjen, med rygraden väl framträdande från skulderbladen till svansroten. Man ser vidare efter breda lånder, men små skulderblad. Man ser efter en smal lala, men efter ett buvad, som är bred mellan ögonen, en bred mule samt stora, öppna näsöppningar och stora, klara ögon. Man ser efter ett stort, fyrkantigt hufver.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.

För att försvissa sig om det sagda, kan man taga, låt säga, ett hundra eller ett tusen kor af någon eller alla raser, hvilka kor afkastat 300 pounds smörfett eller mera under ett antal år, och man skall finna att öfver 95 procent af dem skall hafva de egenskaper, som ofvan beskrifvits. Visserligen finnes det goda mjölkkor, som ej hafva dessa kännetecken synnerligen väl utvecklade, men i alla fall återstår den verkliga saken, att det är en antalet af goda mjölkkor, öfverande af ras, är i besittning af dessa utmärkelser.